

Franc Wilmink:

‘We moeten zichtbaar zijn’

Niet de verschillen binnen het notariaat benadrukken, maar zoeken naar het gemeenschappelijke. ‘Daar worden we als beroepsgroep sterker en aantrekkelijker van’, vindt KNB-voorzitter Franc Wilmink.

TEKST Wilma van Hoeflaken | FOTO Truus van Gog

Wilmink, sinds 7 februari voorzitter, heeft als bestuurder van de Koninklijke Notariële Beroepsorganisatie (KNB) een bewogen jaar achter de rug. Hoe was dat? ‘Het afgelopen jaar was hartstikke leuk. Vooral de periode tussen half februari en eind april was een boeiende tijd, de periode tussen de coup en het aantreden van het nieuwe bestuur. Ik dacht: hoe komen we hier als notariaat goed uit? Hoe lossen we dit op? Ik houd er niet van als alles goed marcheert. Het is natuurlijk mooi als het allemaal goed gaat, maar ik houd ervan om mijn weg te vinden in veranderende omstandigheden.’

HART

Eigenlijk was Wilmink al veel eerder in beeld om voorzitter te worden. Hij maakte van 2003 tot 2007 deel uit van het KNB-bestuur. Destijds liet hij het voorzitterschap aan zich voorbij gaan, omdat de omstandigheden op zijn

kantoor geen ruimte boden voor zo’n drukke nevenfunctie. ‘Mijn collega zou in die jaren met pensioen gaan. Daarom besloot ik geen voorzitter te worden. Dat besloot ik met mijn hoofd, maar mijn hart wilde het wel. Toen ik in 2011 opnieuw in het bestuur kon komen en wist dat de mogelijkheid er was om voorzitter te worden, aarzelde ik niet. Het was een tweede kans.’

Wilmink zou Geertjan Sarneel opvolgen. Maar toen was er de coup. Wilmink: ‘Dat was nogal een verrassing.’ De ledenraad stuurde het bestuur naar huis. Eind april werd er een nieuw bestuur benoemd, dat deels bestond uit ‘oude’ bestuursleden – waaronder Wilmink – en deels uit ‘revolutionairen’. Ruud van Gerven was de voorzitter. Wilmink: ‘Hij heeft van het begin af aan gezegd: “Binnen een jaar ben ik weg”.’

Waarom werd Wilmink eigenlijk niet meteen voorzitter van het bestuur dat in april aantrad? ‘Dat was een kwestie van onderhandelen. Aanvankelijk wilden de vernieuwers een meerderheid in het bestuur. Anders hadden ze

immers geen mogelijkheid om af te dwingen wat ze wilden. Maar uiteindelijk kwamen we uit op drie oud en drie nieuw. Toen zei Ruud: “Daarmee kan ik niet naar mijn achterban, dan moet ik ook voorzitter worden.” Daar kwamen we uit.’ Een jaar is wel kort. ‘De gedachte was: die veranderingen realiseren we niet in een jaar, maar we kunnen het wel binnen een jaar op de rails zetten. Want als dat in een jaar al niet lukt, moet je er niet eens aan beginnen.’

SFEER

Direct na het aftreden van het bestuur ging Wilmink gesprekken voeren met ‘de andere kant’, zoals hij het noemt. ‘Ik kan nogal eens emotioneel reageren. Dat is gewoon de aard van het beestje. Maar hier had ik dat niet. Wat er gebeurde, vatte ik niet persoonlijk op. Ik vond het vooral interessant. Ik vroeg me af: hoe bereiken we dat de KNB toch bestuurlijke continuïteit houdt, dat de kennis en ervaring behouden blijft, en zorgen we er tegelijkertijd voor dat de club met nieuwe ideeën hier ook zijn weg in kan vinden?’

‘Als je te weinig luistert, loop je het risico dat je in een tunnel raakt’

Was hij het inhoudelijk met de vernieuwers eens? ‘Daar was ik toen nog niet zo mee bezig. Het ging mij op dat moment om het proces. Maar ik begreep de inhoud wel. Ik vond niet dat het allemaal klopte en dat ze overal gelijk in hadden. Maar ik kon me uitstekend vinden in de punten waar zij zwaar op inzetten. Onder andere dat je als beroepsgroep veel meer naar buiten moet treden, dat je veel meer van je af moet bijten, dat je je belangen beter moet behartigen, dat PR, marketing, communicatie en lobby belangrijk zijn.’

Dat Wilmink gesprekken aanging, was niet afgesproken. Hij deed het op eigen initiatief. Was hij wel acceptabel voor de vernieuwers? Hij maakte immers deel uit van het weggestuurde bestuur. ‘Dat kleefde minder aan mij, geloof ik. Misschien omdat ik nieuw was. De nieuwelingen en ik lagen elkaar goed. Het was niet zo dat we het helemaal met elkaar eens waren en dat we onmiddellijk al dikke maatjes waren, maar ik had het gevoel dat we er wel samen uit zouden komen. Dat is niet uitgeschreven, met een handtekening eronder, maar zoiets voel je. Dat was, denk ik, over en weer zo.’ Dat is ook de sfeer binnen het bestuur. ‘Er zit een prima ploeg mensen die goed met elkaar overweg kan. We hebben aan een half woord genoeg. Het loopt lekker.’

GEMENE DELER

Over de vraag of alle punten op het lijstje van de coupplagers bereikt, dan wel in gang gezet zijn, moet hij even nadenken. ‘Eigenlijk kan ik ze niet eens meer goed identificeren, omdat het al eigen beleid geworden is.’

Het bureau is doorgelicht en wordt gereorganiseerd, de beleidsnotitie is herschreven, er is een woordvoerder aangesteld. Maar die aparte entiteit – waar de vernieuwers overigens ook

op teruggekomen zijn – is er niet gekomen. ‘Tijdens de formatiegesprekken heb ik al gezegd: “Als je daarmee doorgaat, haak ik af.” Ik geloof daar niet in. Dan versplinter je als notariaat je kracht. Als je nu ergens komt als KNB, dan kom je voor het notariaat. Dat herkent iedereen. Opereren als twee aparte clubs is alleen maar mooi voor de tegenpartij als er een probleem is. Die kan je dan tegen elkaar uitspelen, verdeel-en-heers toepassen.’ Dat is het tegenovergestelde van wat Wilmink beoogt. Hij wil juist binden en gezamenlijk optreden. Een voorbeeld daarvan is niet alleen de nauwere samenwerking met de notariële specialistenverenigingen, zoals mediators en estate planners, waarin inmiddels al stappen gezet zijn, maar ook het benadrukken van de overeenkomsten in het notariaat. ‘Ik vind dat de afgelopen jaren de nadruk te veel gelegd is op de verschillen tussen bijvoorbeeld grote en kleine kantoren, tussen specialisten en generalisten. Daar schiet je niets mee op. Ik wil kijken naar wat we gemeenschappelijk hebben en daarin de grootste gemene deler vinden. Vorig jaar moesten we met name bij heel grote kantoren, waar notarissen samenwerken met advocaten en fiscalisten, tekst en uitleg geven over wat we van plan waren. Wat mij opviel was dat juist die notarissen zo veel belang hechten aan het eigene en het kenmerkende van het “notaris zijn”. Als zij dat al vinden, dan geldt dat voor de rest van het notariaat helemaal. Onze kracht ligt in het benadrukken van de gezamenlijkheid.’

SPOTLIGHTS

Om te voorkomen dat er te veel afstand ontstaat tussen het bestuur en de KNB-leden wil Wilmink de leden geregeld bijpraten. ‘Ruud van Gerven was al begonnen met twee- of

driewekelijkse berichtjes. Toelichten waarmee we bezig zijn, wat we doen, waarom we het zo doen.’ Hij hoopt dat de leden ook van zich laten horen. ‘Via e-mail kan dat gemakkelijk. En als ik ringvergaderingen bezoek, ga ik geen inleiding voorbereiden. Ik wil wel wat zeggen als ze dat willen, maar liever ga ik gewoon zitten luisteren. Ik wil niet de boodschap van Den Haag in het land uitzenden, maar horen wat het land Den Haag te vertellen heeft. Als je te weinig luistert, loop je het risico dat je in een tunnel raakt. Ik wil juist benieuwd blijven naar andere visies en andere oplossingen.’ Meer aandacht voor communicatie met de leden, dat is een van de winstpunten van de gebeurtenissen in 2012, vindt hij. Voor de communicatie met de buitenwereld geldt hetzelfde. ‘Het notariaat heeft een beetje de neiging zich te onttrekken aan het publieke debat, aan publieke zichtbaarheid. Dat durf ik te zeggen, omdat ik mijzelf daar soms ook op betrap. We doen ons werk goed, maar in de spotlights staan, vinden we niet nodig. We moeten beseffen dat het zo niet meer werkt. De maatschappij verwacht tekst en uitleg. We moeten zichtbaar zijn.’ Wilmink draagt felgekleurde manchetknopen en een grijs pak met een opvallende voering, rood met witte stippen. ‘Ik heb er een met een nog veel mooiere voering, met snoepjes, tumtums.’ Zo zien notarissen er toch meestal niet uit? ‘Het past juist bij het beroep’, vindt hij. ‘Klassiek, maar niet jaren vijftig klassiek. Eigentijds klassiek, stijlvol met een knipoog.’ ■